Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 11 grudnia 2015 r.*

EFRROW — Wydatki nieobjęte finansowaniem — Rozwój obszarów wiejskich — Jednorazowa korekta finansowa — Kwalifikowalność wydatków dokonanych w celu zakupu używanych urządzeń i wyposażenia — Stanowiący odstępstwo system obowiązujący mikroprzedsiębiorstwa, małe i średnie przedsiębiorstwa — Artykuł 55 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1974/2006

W sprawie T-124/14

Republika Finlandii, reprezentowana przez J. Heliskoskiego i S. Hartikainena, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez P. Aaltę, J. Aquilinę, P. Rossiego i T. Sevón, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2013/763/UE z dnia 12 grudnia 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 338, s. 81), w zakresie, w jakim decyzja ta wyłącza z finansowania Unii na podstawie EFRROW niektóre wydatki Republiki Finlandii w wysokości 927 827,58 EUR z uwagi na ich niezgodność z normami Unii,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: M. Prek, prezes, I. Labucka i V. Kreuschitz (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 czerwca 2015 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: fiński.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniach 23–27 maja 2011 r. Komisja Europejska przeprowadziła kontrolę na miejscu w Finlandii (dochodzenie RD1/2011/805/FI) dotyczącą środka M312 „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw”.

2 W dniu 9 września 2011 r. Komisja wysłała do władz fińskich powiadomienie w rozumieniu art. 11 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW (Dz.U. L 171, s. 90), informujące je o wynikach przeprowadzonego dochodzenia. W tym powiadomieniu Komisja przedstawiła powody, dla których uznała, że władze fińskie nie przestrzegały w ramach finansowania wydatków na rozwój obszarów wiejskich od roku budżetowego 2007 pewnych wymogów prawa Unii, a wśród nich wymogów wynikających z art. 55 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 368, s. 15), z późniejszymi zmianami, i zwróciła się do tych władz o uściślenie warunków, w jakich uznały kwalifikowalność wydatków dokonanych na zakup używanego wyposażenia. Ponadto Komisja podważyła braki w weryfikacji racjonalności kosztów związanych z zakupem pewnych używanego wyposażenia w rozumieniu art. 26 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1975/2006 z dnia 7 grudnia 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w zakresie wprowadzenia procedur kontroli, jak również wzajemnej zgodności w odniesieniu do środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U. L 368, s. 74).

3 Pismem z dnia 3 listopada 2011 r. Republika Finlandii odpowiedziała Komisji, że uważa, iż działała zgodnie z normami Unii, a w szczególności z art. 55 rozporządzenia nr 1974/2006, ponieważ artykuł ten uprawniał państwa członkowskie do określenia warunków kwalifikowalności wydatków dokonanych na zakup używanego wyposażenia. W Finlandii możliwość tę wprowadzono w życie w drodze art. 23 i 35 dekretu nr 632/2007, który równocześnie określał warunki otrzymania wparcia.

4 Pismem z dnia 16 stycznia 2012 r. Komisja zaproponowała fińskim władzom dwustronne spotkanie w Brukseli (Belgia), które odbyło się w dniu 2 lutego 2012 r. Pismem z dnia 29 lutego 2012 r. Komisja przesłała fińskim władzom protokół z tego spotkania w rozumieniu art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 885/2006, jak również żądanie udzielenia dodatkowych informacji. W załączniku 1 do tego pisma Komisja, po pierwsze, przedstawiła powody, dla których twierdziła, że dekret nr 632/2007 jest niezgodny z wymogami przewidzianymi w art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1975/2006, i po drugie, ponowiła swoją krytykę odnośnie do niepełnej weryfikacji racjonalności kosztów związanych z zakupem pewnych używanych urządzeń.

5 W dniu 27 kwietnia 2012 r. władze fińskie przedstawiły swoje uwagi odnośnie do protokołu ze spotkania z dnia 2 lutego 2012 r. i odpowiedź na żądanie informacji.

6 W dniu 13 maja 2013 r. Komisja skierowała do władz fińskich oficjalne powiadomienie datowane na 6 maja 2013 r. w rozumieniu art. 11 ust. 2 akapit trzeci i art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 885/2006 informując o korekcie finansowej kwoty całkowitej 927 827,58 EUR za okres między 9 września 2009 r. a 15 października 2012 r. Komisja przedstawiła powody, dla których uznała, że jeśli chodzi o pomoc na zakup używanego wyposażenia władze fińskie nie przestrzegały wymogów z art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 i art. 26 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 1975/2006.

7 W dniu 9 czerwca 2013 r. Republika Finlandii na podstawie art. 16 rozporządzenia nr 885/2006 wystąpiła do organu pojednawczego z wnioskiem o polubowne załatwienie sprawy. Pismem z dnia 5 września 2013 r. organ ten poinformował, że nie wypowie się w przedmiocie tego wniosku, ponieważ kwota wskazana w korekcie finansowej jest niższa niż 1 mln EUR.

8 W pkt 17.1 sprawozdania zbiorczego z dnia 18 listopada 2013 r., po pierwsze, Komisja wskazała, że jeśli chodzi o kwalifikowalność pomocy na zakup używanego wyposażenia, praktyka władz fińskich nie spełniała warunków określonych w art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006, ponieważ Republika Finlandii nie określiła i nie uzasadniła należycie poszczególnych przypadków, w których używane wyposażenie na zasadzie wyjątku korzystały z finansowania EFRROW. Przeciwnie, właściwe przepisy dekretu nr 632/2007 przewidywały ogólną możliwość inwestowania w używane wyposażenie, którego kwalifikowalność podlegała ocenie według indywidualnego przypadku na podstawie niejasno określonego kryterium opcji „najkorzystniejszej z ogólnego ekonomicznego punktu widzenia". Po drugie, Komisja stwierdziła, że weryfikacja racjonalnych kosztów związanych z zakupem używanego wyposażenia była niepełna i nie odpowiadała wymogom z art. 26 ust. 2 lit d) rozporządzenia nr 1975/2006. Wywiodła ona stąd, że korekta finansowa na poziomie 100% winna była zostać zastosowana w odniesieniu do tej pomocy na zakup używanego wyposażenie, która odpowiadała kwocie 927 827,58 EUR. Odnośnie do niepełnej weryfikacji racjonalnych kosztów związanych z finansowaniem używanego wyposażenia Komisja zaproponowała korektę finansową w wysokości 10%, odpowiadającą kwocie 14 208,31 EUR, która zostałaby jednak w całości skonsumowana przez pierwszą korektę finansową.

9 W dniu 12 grudnia 2013 r. Komisja przyjęła decyzję wykonawczą 2013/763/UE z dnia 2 maja 2013 r. wyłączającą z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 338, s. 81, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"). Decyzja ta została zakomunikowana Republice Finlandii w dniu 13 grudnia 2013 r. jako dokument C(2013) 8743.

10 W zaskarżonej decyzji Komisja, powołując się na „sprawozdanie zbiorcze [z dnia 18 listopada 2013 r.]" (motyw 6 zaskarżonej decyzji), pominęła jako niekwalifikujące się w odniesieniu do lat budżetowych 2009–2012 wydatki zadeklarowane przez Republikę Finlandii w związku z zakupem używanych urządzeń i sprzętu w ramach środka zatytułowanego „Rozwój obszarów wiejskich EFRROW oś 1 + 3 – Środki dotyczące inwestycji (2007–2013)". Korekta finansowa w kwocie 927 827,58 EUR została tam zakwalifikowana jako „jednorazowa", ponieważ jest uzasadniona „niezgodnością z art. 55 rozporządzenia […] nr 1974/2006". W zakresie, w jakim rzeczona korekta finansowa opiera się na „[b]rakach w weryfikacji racjonalnego charakteru kosztów", jest ona zakwalifikowana jako „zryczałtowana" według stawki 10%, co odpowiada kwocie 14 208,31 EUR, lecz niemająca „[w]pływu finansowego" (zob. art. 1 w zw. z załącznikiem do zaskarżonej decyzji, s. 98 i 99).

Przebieg postępowania i żądania stron

11 Pismem złożonym w dniu 19 lutego 2014 r. w sekretariacie Sądu Republika Finlandii wniosła niniejszą skargę.

12 Po zapoznaniu się ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) postanowił o otwarciu ustnego etapu postępowania.

13 Na rozprawie w dniu 12 czerwca 2015 r. wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania zadane ustnie przez Sąd.

14 Republika Finlandii wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja żąda, jeśli chodzi o tę instytucję, zwrotu finansowania w kwocie 927 827,58 EUR;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

15 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Co do prawa

Co do przedmiotu sporu

16 Na poparcie skargi Republika Finlandii wskazuje w istocie jedyny zarzut oparty na naruszeniu art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006.

17 W tym względzie należy uściślić, że Republika Finlandii w replice potwierdziła, że jej skarga dotyczy wyłącznie jednorazowej korekty finansowej zastosowanej w zaskarżonej decyzji. Twierdzenie to jest wsparte podniesionym w skardze zarzutem stwierdzenia nieważności, który odnosi się wyłącznie do art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006, nie natomiast do art. 26 ust. 2 lit. d) rozporządzenia nr 1975/2006, na którym oparto zryczałtowaną korektę finansową. Przedmiot niniejszego sporu ogranicza się więc do zgodności z prawem zastosowania przez Komisję art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 w celu uzasadnienia tej jednorazowej korekty finansowej.

18 Republika Finlandii uważa, że Komisja niewłaściwie zinterpretowała związek między art. 55 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia nr 1974/2006 (zwanym dalej „akapitem pierwszym") i art. 55 ust. 1 akapitem drugim tego rozporządzenia (zwanym dalej „akapitem drugim"). Przepis ten przyznawał państwu członkowskiemu szerokie uprawnienia dyskrecjonalne odnośnie do decydowania w przedmiocie kwalifikowalności pewnych używanych maszyn, urządzeń i wyposażenia, ponieważ akapit drugi nie wskazywał kryteriów pozwalających na ustalenie, czy pomoc na zakup używanych maszyn, urządzeń i wyposażenia może być „właściwie uzasadniona". Rzeczone rozporządzenie nie wymagało już, żeby państwo członkowskie szczegółowo definiowało każdy poszczególny przypadek, w którym zakup używanych urządzeń lub sprzętu było kwalifikowalne. Ponadto art. 71 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 277, s. 1) wyraźnie przewidywał, że zasady kwalifikowalności wydatków należy określić na poziomie krajowym. Do państw członkowskich należy zatem określenie bardziej dokładnych kryteriów celem ustalenia przypadków, w których jest dostatecznie uzasadnione. Zdaniem Republiki Finlandii pojęcia „należycie uzasadnionych przypadk[ów]" i „warunki kwalifikowalności" są ściśle ze sobą związane w ten sposób, że zastosowanie jednego niezależnie od drugiego jest niemożliwe. Wystarczyłoby zatem, żeby państwo członkowskie zdefiniowało warunki kwalifikowalności i żeby spełnienie tych warunków stanowiło dostateczne uzasadnienie dla przyznania pomocy na zakup używanych urządzeń lub sprzętu.

19 Komisja odpowiada, że akapit pierwszy ustanawia zasadę ogólną, zgodnie z którą wydatki kwalifikujące się na inwestycje finansowane przez EFRROW są ograniczone do zakupu lub leasingu nowych urządzeń i sprzętu. Na podstawie akapitu drugiego jedynie na zasadzie wyjątku od akapitu pierwszego i „w należycie uzasadnionych przypadkach" zakup używanego wyposażenia może być uznany za

wydatek kwalifikowalny. Z tego powodu państwo członkowskie ma obowiązek określić za pomocą definicji wstępnej rzadkie „należycie uzasadnion[e] przypadk[i]”, w których pomoc może zostać przyznana. Jedynie takie podejście byłoby zgodne z jednej strony z celem pomocy wspólnotowej na inwestycje w rolnictwie, o którym mowa w motywie 21 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1698/2005 , który polega na modernizacji gospodarstw rolnych w celu poprawy ich sytuacji ekonomicznej poprzez lepsze wykorzystanie czynników produkcji, w tym wprowadzenie nowych technologii i innowacji, a z drugiej strony z celami pomocy przyznawanej przez EFRROW takimi jak te wymienione w motywie 23 tego samego rozporządzenia, polegającymi na zachęcie do usprawnień w przetwarzaniu i obrocie podstawowymi produktami rolnymi i leśnymi. Ograniczenie wprowadzone względem pomocy na używane wyposażenie jest również zgodne z celem określonym w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1698/2005, polegającym na poprawie konkurencyjności rolnictwa i leśnictwa poprzez wspieranie restrukturyzacji, rozwoju i innowacji (zob. również motyw 46 tego rozporządzenia). Cele te generalnie mogą zostać osiągnięte wyłącznie poprzez realizację inwestycji w nowe wyposażenie.

20 Wykładnia art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006, której broni Republika Finlandii, jest sprzeczna zarówno z jego strukturą, która ustanawia zasadę ogólną i odstępstwo, jak i z „hierarchią normatywną” między tą ogólną zasadą a tym odstępstwem. Z jego brzmienia wynika, że pomoc na zakup używanego wyposażenia stanowi odstępstwo od zasady ogólnej dotyczącej zakupu nowego wyposażenia, które jako takie nie wymaga specjalnego uzasadnienia. Ściślej rzecz ujmując – ze względu na charakter odstępstwa tej pomocy państwa członkowskie mogłyby finansować zakup używanego sprzętu jedynie „w należycie uzasadnionych przypadkach”, tj. czyniąc dodatkowy wysiłek w postaci definicji i uzasadnienia. Tymczasem wykładnia broniona przez Republikę Finlandii rozszerzała zakres stosowania odstępstwa do tego stopnia, że przekształcała się z zasadę ogólną. W tym względzie Republika Finlandii nie mogła powoływać się na uprawnienia dyskrecjonalne, ponieważ kryterium „należycie uzasadnionych przypadk[ów]” należy interpretować w sposób jednolity we wszystkich państwach członkowskich i państwa te mają obowiązek trzymania się w granicach jasno zdefiniowanych przez rozporządzenie nr 1974/2006. Zastosowanie odstępstwa przewidziane w art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 zakłada zatem, że państwo członkowskie definiuje uprzednio w sposób właściwy „należycie uzasadnion[e] przypadk[i]”, czyli ograniczoną liczbę jasno zdefiniowanych przypadków. W tym kontekście Komisja kwestionuje również argument, w myśl którego kryteria „należycie uzasadnionych przypadk[ów]” i „warunki, na mocy których zakup używanego sprzętu może być uznany za kwalifikujące się wydatki” byłyby ze sobą powiązane i podlegały łącznemu stosowaniu. Komisja wywodzi stąd, że fińskie przepisy nie dokonały zdefiniowania – zgodnie z art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 – „należycie uzasadnionych przypadk[ów]”, w których – na zasadzie wyjątku – pomoc może zostać przyznana na zakup używanego sprzętu.

21 Sąd uważa za konieczne skoncentrowanie swojej oceny na zasadności wykładni art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 przyjętej przez Komisję w zaskarżonej decyzji w związku ze sprawozdaniem zbiorczym. Strony spierają się zasadniczo w przedmiocie wykładni, jaką należy przyjąć w odniesieniu do akapitów pierwszego i drugiego oraz relacji między nimi. Artykuł ten stanowi w szczególności, co następuje:

„1. W przypadku inwestycji, kwalifikujące się wydatki ograniczają się do:

[…]

b) kosztów zakupu lub leasingu nowych maszyn, urządzeń i wyposażenia, w tym oprogramowania komputerowego, do wartości rynkowej majątku […];

[…]

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego lit. b) oraz jedynie dla mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw […] państwa członkowskie mogą, w należycie uzasadnionych przypadkach, ustanowić warunki na mocy których zakup używanego sprzętu może być uznany za kwalifikujące się wydatki".

22 Zdaniem Komisji akapit pierwszy ustanawia zasadę ogólną, zgodnie z którą „kwalifikujące się wydatki" na inwestycję finansowane przez EFRROW „ograniczają się do […] zakupu lub leasingu nowych maszyn, urządzeń i wyposażenia". Zgodnie z akapitem drugim „[w] drodze odstępstwa od akapitu pierwszego", czyli ogólnej zasady, „oraz jedynie dla mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw" „państwa członkowskie mogą, w należycie uzasadnionych przypadkach, ustanowić warunki, na mocy których zakup używanego sprzętu może być uznany za kwalifikujące się wydatki". W celu zastosowania tego odstępstwa dane państwo członkowskie musi więc konkretnie określić za pomocą definicji wstępnej zawartej w swoich przepisach krajowych „należycie uzasadnion[e] przypadk[i]", w których pomoc może wyjątkowo zostać przyznana w celu inwestycji w używany sprzęt.

23 Natomiast choć Republika Finlandii nie kwestionuje tego, że akapit drugi ma sam w sobie charakter odstępstwa, to jednak utrzymuje ona zasadniczo, że owego odstępstwa nie należy rozumieć jako ścisłego wyjątku w wykładni, lecz jako szczególny system dla mikroprzedsibiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw. Państwa członkowskie w ramach przysługujących im uprawnień dyskrecjonalnych mają swobodę w tworzeniu takiego systemu, do zdefiniowania treści którego są uprawnione w drodze określania „warunków" dopuszczalności wydatków na zakup używanego sprzętu. Warunki te są „ściśle związane" z „należycie uzasadniony[mi] przypadk[ami]", które państwo członkowskie – w braku definicji w prawie Unii – mogłoby uściślić w ramach wykonywania swoich uprawnień dyskrecjonalnych. Aby wydatki dokonane na zakup używanego sprzętu stanowiły „należycie uzasadnion[e] przypadk[i]", wystarczyłoby, aby przepisy krajowe ustanowiły te „warunki" dopuszczalności i żeby były one spełnione.

24 W celu udzielenia odpowiedzi na tak postawione pytania i w celu określenia dokładnego zakresu art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006, jak również istniejącego między nimi związku, należy zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dokonać wykładni literalnej, teleologicznej, kontekstowej i historycznej (zob. podobnie wyroki: z dnia 20 listopada 2002 r., Lagardère i Canal+/Komisja, T-251/00, Rec, EU:T:2002:278, pkt 72–83; z dnia 6 października 2005 r., Sumitomo Chemical i Sumika Fine Chemicals/Komisja, T-22/02 i T-23/02, Zb.Orz., EU:T:2005:349, pkt 41–60).

W przedmiocie wykładni literalnej art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006

W przedmiocie charakteru odstępstwa akapitu drugiego

25 W ramach wykładni literalnej należy zbadać charakter prawny akapitów pierwszego i drugiego, jak również związku między nimi. W tym kontekście należy uwzględnić fakt, że teksty prawa Unii są zredagowane w wielu językach oraz że wszystkie wersje językowe są jednakowo autentyczne, a zatem wykładnia danego przepisu prawa Unii wymaga porównania różnych wersji językowych (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 października 1982 r., Cilfit i in., 283/81, Rec, EU:C:1982:335, pkt 18; z dnia 7 listopada 2007 r., Niemcy/Komisja, T-374/04, Zb.Orz., EU:T:2007:332, pkt 95).

26 Tymczasem jak strony przyznały w szczególności na rozprawie, porównanie różnych wersji językowych nie pozwala na głębsze wyjaśnienie zakresu art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006, zwłaszcza na poznanie znaczenia szczególnego związku między akapitami pierwszym i drugim.

27 Odnośnie do występującego w akapicie drugim wyrażenia „[w] drodze odstępstwa" może ono oznaczać albo ograniczenie zakresu stosowania zasady ogólnej poprzez wprowadzenie odrębnej zasady dla przypadków zdefiniowanych abstrakcyjnie, sformalizowanej w drodze paremii specialia generalibus derogant i legi speciali per generalem non derogatur, a zatem wyjątek w ścisłym tego słowa znaczeniu,

albo odesłanie do decyzji autora danego uregulowania co do niestosowania zasady ogólnej względem pewnych sytuacji lub pewnych adresatów i poddania ich odrębnemu i szczególnemu systemowi poza jego zakresem stosowania.

28 Między stronami jest bowiem bezsporne, że akapit pierwszy stanowi podstawową lub ogólną zasadę i że akapit drugi przewiduje odrębne rozwiązanie dla mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, co pozwala na zakwalifikowanie go w każdym wypadku jako zasady o charakterze odstępstwa. Tymczasem jak wskazano w pkt 27 powyżej, taka kwalifikacja niekoniecznie jest tożsama z kwalifikacją jako wyjątku w ścisłym tego słowa znaczeniu, lecz może wskazywać na istnienie specjalnego systemu odrębnego od systemu ustanowionego przez zasadę podstawową lub ogólną. A zatem angielskie „derogation", włoskie „deroga" i portugalskie „derrogação" nie są w każdym razie synonimami „exception", „eccezione" i „exceção". Podobnie terminy niemiecki „abweichend" i niderlandzki „[i]n afwijking" oznaczają „inny" lub „odmienny", bez wskazywania wyjątku. Wreszcie sformułowanie hiszpańskie „no obstante" oznacza „niemniej jednak", co może, ale niekoniecznie musi oznaczać wyjątek w ścisłym tego słowa znaczeniu.

29 Kwestia kwalifikacji akapitu drugiego jako wyjątku w ścisłym słowa znaczeniu lub normy mającej charakter odstępstwa przewidującej możliwość ustanowienia odrębnego systemu i szczególnego dla mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw nie może być też rozstrzygnięta z uwagi na fakt, że w większości wersji językowych słowa odpowiadające wyrażeniu „par dérogation" są oddzielone za pomocą spójnika „i" od drugiej części zdania, która poprzez użycie przysłówka „wyłącznie" (only; exclusivamente; unicamente; alleen) odnosi się do mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw. Nie wynika stąd więc jasno intencja albo ustanowienia przez prawodawcę Unii takiego wyjątku w ścisłym znaczeniu albo przyznania jedynie uprawnienia państwu członkowskiemu do stworzenia specjalnego odrębnego systemu dla mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, ponieważ wyrażenia „w drodze odstępstwa" i „jedynie" analizowane łącznie mogą być interpretowane na dwa sposoby. Tak więc współistnienie na tym samym etapie dwóch wskazanych czynników ograniczających nie dostarcza dostatecznie jasnej i szczegółowej wskazówki odnośnie do kwestii, czy akapit drugi stanowi wyjątek w ścisłym znaczeniu, czy też zwykłą normę przewidującą możliwość ustanowienia specjalnego odrębnego systemu dla mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw.

30 Wynika stąd, że w niniejszej sprawie niekoniecznie stosuje się orzecznictwo, u podstaw którego znajduje się zasada prawa rzymskiego singularia non sunt extendenda, zgodnie z którą normy Unii przewidujące wyjątki należy poddawać wykładni ścisłej w celu ochrony pełnej skuteczności normy ogólnej, od której stanowią one odstępstwo (zob. podobnie wyroki: z dnia 13 grudnia 2001 r., Heininger, C-481/99, Rec, EU:C:2001:684, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 13 grudnia 2012 r., BLV Wohn- und Gewerbebau, C-395/11, Zb.Orz., EU:C:2012:799, pkt 40, 41 i przytoczone tam orzecznictwo), ponieważ taka ścisła wykładnia nie jest oczywista w wypadku, gdy akapit drugi należy zakwalifikować jako normę o charakterze odstępstwa przewidującą możliwość ustanowienia specjalnego odrębnego systemu dla mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw.

31 Wykładnia literalna nie pozwala więc na ustalenie, czy akapit drugi stanowi wyjątek od ścisłej wykładni w rozumieniu orzecznictwa, o którym mowa w pkt 30 powyżej – jak zasadniczo podnosi Komisja – lecz jedynie na stwierdzenie, że przewiduje on normę szczególną dla mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw.

W przedmiocie związku między kryteriami „należycie uzasadnionych przypadków" i „warunków" dopuszczalności

32 Odnośnie do dokładnego zakresu akapitu drugiego należy przypomnieć, że między stronami brak jest zgody co do kwestii, czy akapit drugi stosuje się tylko do wyjątkowych sytuacji, które należy szczegółowo i uprzednio zdefiniować przez państwo członkowskie w swoich przepisach krajowych, czy

też ma on szerszy zakres, obejmujący zasadniczo wszystkie sytuacje, które spełniają zgodnie z oceną właściwych organów krajowych „warunki" kwalifikowalności przewidziane w przepisach krajowych, ponieważ warunki te przedstawiają same w sobie „należycie uzasadnion[e] przypadk[i]", w wypadku gdy rzeczone organy krajowe decydują się na ich zastosowanie i uzasadniają ich zastosowanie w zgodności z celami realizowanymi przez we analizowane normy.

33 W tym względzie należy stwierdzić przede wszystkim, że zgodnie z jednoznacznym brzmieniem akapitu drugiego niezależnie od wersji językowej, państwa członkowskie dysponują uprawnieniami dyskrecjonalnymi w ustanowieniu i wprowadzeniu w życie specjalnego odrębnego systemu dla mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw w zakresie, w jakim w tym celu „mogą […] ustanowić warunki, na mocy których zakup używanego wyposażenia może być uznany za kwalifikujące się wydatki". Podobnie bezsporne jest, że kryterium „należycie uzasadnionych przypadk[ów]" nie jest zdefiniowane w prawie Unii i że stąd państwa członkowskie dysponują również szerokimi uprawnieniami dyskrecjonalnymi – poza ustanowieniem „warunków" dopuszczalności – w odniesieniu do uściślenia tych przypadków.

34 Następnie prawdą jest z pewnością, że prawodawca Unii zamierzał przyznać własne i odrębne znaczenia kryteriom „należycie uzasadnionych przypadk[ów]" z jednej strony i „warunkom" kwalifikowalności z drugiej strony. Tymczasem samo to stwierdzenie nie pozwala uzasadnić wykładni kryterium „należycie uzasadnionych przypadk[ów]", jakiej dokonuje Komisja, czyli utrzymywanej przez nią konieczności przyjęcia przez państwo członkowskie przepisów o charakterze generalnym, definiujących uprzednio szczegółowe przypadki, w których zakup używanych urządzeń lub wyposażenia może być uznany za kwalifikujące się wydatki. Wręcz przeciwnie, w świetle struktury akapitu drugiego kryterium „należycie uzasadnionych przypadk[ów]" jest bezpośrednio związane z uprawnieniem i swobodą uznania państwa członkowskiego („mogą, w należycie uzasadnionych przypadkach, ustanowić") w celu ustanowienia i wdrożenia specjalnego odrębnego systemu dla mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw. W tym względzie pozostaje bez znaczenia, że w szczególności wersje językowe duńska („I behørigt begrundede tilfælde") i portugalska („Em casos devidamente fundamentados") zawierają kryterium „należycie uzasadnionych przypadk[ów]" zaraz na początku akapitu drugiego.

35 W świetle powyższego, kryterium „należycie uzasadnionych przypadk[ów]" ogranicza się do zakwalifikowania sposobu, w jaki państwo członkowskie ma wykonywać swoją swobodę uznania na podstawie akapitu drugiego, a przede wszystkim uzasadnić to działanie. Innymi słowy za każdym razem, gdy państwo członkowskie uważa za zasadne skorzystanie ze swojego uprawnienia i z tej swobody uznania, ma ono obowiązek albo w ramach ewentualnej decyzji przyjęcia norm o charakterze generalnym, albo w ramach ewentualnej decyzji dotyczącej przypadku indywidualnego zakupu używanego wyposażenia przedstawienia istotnych powodów na poparcie swojej decyzji w celu spełnienia tego kryterium i w celu umożliwienia Komisji dokonania stosownej kontroli. Należy jednak stwierdzić, że to rozumienie jest takie samo w świetle wszystkich wersji językowych akapitu drugiego i że wystarcza ono dla zagwarantowania Komisji możliwości dokonania a posteriori odpowiedniej kontroli wykonywania przez państwo członkowskie jego swobody uznania na podstawie akapitu drugiego, zgodnie z celami odpowiednich norm Unii (zob. także pkt 40 i 41 poniżej).

36 Wreszcie gdyby prawodawca Unii miał zamiar stworzyć normę odpowiadającą interpretacji bronionej przez Komisję, powinien był w sposób jasny wskazać, że państwo członkowskie ma obowiązek ustanowienia norm o charakterze bezwzględnym, uściślając uprzednio wszystkie wypadki, w których finansowanie zakupu używanego sprzętu może być uznane za kwalifikujące się – co jednak nie ma miejsca w przypadku akapitu drugiego. Zgodnie z zasadą pewności prawa podmioty prawa, wśród nich państwa członkowskie, nie powinny napotykać na trudności z wykładnią związane z nieprecyzyjnymi przepisami przewidującymi niekorzystne konsekwencje finansowe względem tych podmiotów (zob. podobnie i analogicznie wyroki: z dnia 29 kwietnia 2004 r., Sudholz, C-17/01, Rec, EU:C:2004:242,

pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 7 czerwca 2005 r., VEMW i in., C-17/03, Zb.Orz., EU:C:2005:362, pkt 80; z dnia 11 czerwca 2015 r., Berlington Hungary i in., C-98/14, Zb.Orz., EU:C:2015:386, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 W tych okolicznościach w ramach wykładni literalnej należy oddalić argumentację Komisji, zgodnie z którą zasadniczo, po pierwsze, akapit drugi stanowi wyjątek od wykładni ścisłej w stosunku do normy ogólnej lub zasady sformułowanej w akapicie pierwszym, i po drugie, państwo członkowskie ma na podstawie kryterium „należycie uzasadnionych przypadk[ów]" obowiązek uprzedniego dostarczenia w przepisach ogólnych szczegółowego uzasadnienia definiującego te przypadki i wskazującego podstawy zastosowania różnych ustanowionych tam „warunków" kwalifikowalności w celu uniknięcia sytuacji, w której zasięg domniemanych wyjątków pozbawia treści normę ogólną i narusza jej pełną skuteczność.

W przedmiocie wykładni teleologicznej art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006

38 W ramach wykładni teleologicznej należy uwzględnić ogólny cel realizowany przez rozporządzenia nr 1698/2005 i 1974/2006, czyli cel „wsparcia rozwoju obszarów wiejskich".

39 Motywy 21 i 23 rozporządzenia nr 1698/2005 uściślają ten cel w szczególności następująco:

„(21) Celem wspólnotowej pomocy dla inwestycji w gospodarstwa rolne jest modernizacja gospodarstw rolnych w celu poprawy ich sytuacji ekonomicznej poprzez lepsze wykorzystanie czynników produkcji, w tym wprowadzenie nowych technologii i innowacji, ukierunkowanie na jakość, produkty organiczne i różnicowanie w ramach gospodarstwa rolnego i poza nim, z uwzględnieniem sektorów nieżywnościowych oraz roślin energetycznych; […]

(23) Powinno zachęcać się do usprawnień w przetwarzaniu i obrocie podstawowymi produktami rolnymi i leśnymi poprzez wsparcie inwestycji, których celem jest poprawa wydajności w sektorze przetwórczym i handlowym, promowanie przetwórstwa produkcji rolnej i leśnej do celów energii odnawialnej, wprowadzanie nowych technologii i innowacji, otwieranie nowych możliwości rynkowych dla produktów rolnych i leśnych, położenie nacisku na jakość, poprawę efektywności w zakresie środowiska naturalnego, bezpieczeństwa pracy, higieny oraz dobrostanu zwierząt, w odpowiednich przypadkach [zależnie od przypadku], poprzez ukierunkowanie, co do zasady, na mikroprzedsiębiorstwa, małe i średnie przedsiębiorstwa i inne przedsiębiorstwa o określonym rozmiarze, które mają większe możliwości dodania wartości do produktów lokalnych, przy jednoczesnym uproszczeniu warunków uzyskania pomocy inwestycyjnej w porównaniu z warunkami ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 1257/1999".

40 Głównym celem rozporządzenia 1698/2005 jest zatem umożliwienie modernizacji i poprawa sytuacji ekonomicznej przedsiębiorstw, a w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), w sektorze rolnym, w szczególności poprzez wprowadzenie nowych technologii i innowacji. Niemniej jednak w przypadku MŚP cel ten niekoniecznie wymaga wyłącznie inwestycji w nowe lub mające innowacyjny charakter urządzenia lub wyposażenie. Finansowanie takiej inwestycji z pewnością może promować modernizację i konkurencyjność MŚP, co również przedstawia związek z celem poprawy jakości życia na obszarach wiejskich, promowania zróżnicowania działalności gospodarczej i ochrony środowiska za pomocą technologii. Jednakże w przypadku MŚP, które stanowią większość podmiotów działających w tym sektorze, o których mowa w motywie 23 in fine rozporządzenia nr 1698/2005 i których środki finansowe są generalnie mniejsze niż środki, jakimi dysponują duże przedsiębiorstwa, inwestycje w nowe wyposażenie nie zawsze mogą przyczynić się do osiągnięcia tych celów. Tak więc może się okazać, że zakup używanego sprzętu o wysokim poziomie technicznym, lecz po obniżonej cenie, a nawet o wyższym poziomie technicznym niż niektóre nowe sprzęty, również zaspokaja potrzeby tych przedsiębiorstw i przyczynia się nawet bardziej do ich rozwoju technologicznego i gospodarczego w rozumieniu zakładanej modernizacji sektora rolnego.

41 W tej optyce uprawnienie państw członkowskich do ustanowienia specjalnego odrębnego systemu dla mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw jeśli chodzi zakup używanego sprzętu całkowicie wpisuje się w cele rozporządzeń nr 1698/2005 i 1974/2006, a zatem nie wymaga – wbrew twierdzeniom Komisji – ścisłej wykładni zasad tego systemu z punktu widzenia tych celów. Jednakże znajdujące się w akapicie drugim kryterium „należycie uzasadnionych przypadków" należy interpretować zgodnie z tymi celami, by uniknąć sytuacji, w której państwo członkowskie korzystałoby ze swoich uprawnień dyskrecjonalnych na podstawie akapitu drugiego w zależności od rozważań obcych tym celom, i by umożliwić Komisji dokonywanie w tym zakresie skutecznej kontroli.

42 Wykładnia teleologiczna nie jest zatem w stanie podważyć wyniku analizy literalnej akapitu drugiego.

W przedmiocie wykładni kontekstowej art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006

43 Należy stwierdzić, że interpretacja kontekstowa art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 nie ma na celu ani zaprzeczenia, ani potwierdzenia rezultatu analizy literalnej akapitu drugiego.

44 W tym względzie z art. 71 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1698/2005 wynika, że państwa członkowskie są właściwe, aby określić „[z]asady dotyczące kwalifikowalności wydatków" w ramach wspierania rozwoju obszarów wiejskich przez EFRROW. O ile artykuł ten może wskazywać, że państwa członkowskie zasadniczo mają obowiązek przyjęcia w tym celu norm o charakterze generalnym, o tyle nie wynika stąd, że te państwa dysponują nieograniczonymi uprawnieniami dyskrecjonalnymi przy przyjmowaniu tych norm ani że powinny one mieć określoną treść. Przede wszystkim na państwach członkowskich spoczywa obowiązek przestrzegania warunków i granic ustanowionych normami Unii, które szczególnie stosuje się w tym kontekście, a nawet stanowią konkretną podstawę prawną analizowanej działalności normatywnej. Tak jest w przypadku art. 55 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 1974/2006, który stanowi lex specialis w stosunku do art. 71 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1698/2005, ale jednak pozostawia państwom członkowskim istotne uprawnienie dyskrecjonalne (zob. pkt 33 powyżej). Podobnie o ile art. 5 ust. 7 tego samego rozporządzenia, zgodnie z którym „[p]aństwa członkowskie zapewniają zgodność operacji finansowanych przez EFFROW z traktatem [FUE]" w zw. z art. 310 ust. 5 TFUE i art. 317 akapit pierwszy TFUE oraz art. 4 ust. 3 TUE wymaga od władz krajowych, aby lojalnie współpracowały z Komisją w poszanowaniu zasad należytego zarządzania finansami w celu wykonania budżetu Unii, o tyle owe ogólne obowiązki nie mogą dostarczyć przydatnych uściśleń dla celów spornej wykładni art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006.

45 Nie można zatem z tych norm i zasad ogólnych wywodzić bardziej szczegółowego rozumienia akapitu drugiego, w szczególności kryteriów „należycie uzasadnionych przypadków" i „warunków" kwalifikowalności, jak również ich związku w ramach art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006, które wykraczałoby poza określone w pkt 25–42 powyżej wyniki wykładni literalnej i teleologicznej.

46 Tak więc przepisy te nie dostarczają dodatkowego wyjaśnienia jeśli chodzi o rozumienie tych kryteriów.

W przedmiocie wykładni art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 w świetle przepisów wcześniejszych i późniejszych

47 W ramach wykładni art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 w świetle przepisów wcześniejszych należy się odwołać do odpowiednich przepisów mających zastosowanie przed wejściem w życie rozporządzeń nr 1698/2005 i 1974/2006.

48 W tym względzie obowiązywały rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniające i uchylające niektóre rozporządzenia (Dz.U. L 160, s. 80) i rozporządzenia Komisji (WE) nr 445/2002 z dnia 26 lutego 2002 r. i nr 817/2004 z dnia 29 kwietnia

2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/1999 (Dz.U. L 74, s. 1; Dz.U. L 153, s. 30). Artykuł 22 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia nr 445/2002, w odróżnieniu od art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006, nie zawierał wyraźnej normy dotyczącej zakupu używanego sprzętu lub dotyczącej MŚP, lecz odnosił się wyłącznie wydatków kwalifikujących się odnośnie do „now[ych] maszyn[…] i sprzęt[u] włącznie z oprogramowaniem komputerowym". Tak samo sytuacja przedstawiała się w przypadku art. 27 rozporządzenia nr 817/2004.

49 Natomiast kwalifikowalność wydatków związanych z zakupem używanego sprzętu była przewidziana w dziedzinie funduszy strukturalnych, a mianowicie w zasadzie nr 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1685/2000 z dnia 28 lipca 2000 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 w odniesieniu do warunków, jakie muszą spełniać wydatki na działania współfinansowane z funduszy strukturalnych (Dz.U, L 193, s. 39). To samo wynikało z zasady nr 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 448/2004 z dnia 10 marca 2004 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1685/2000 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 w odniesieniu do warunków, jakie muszą spełniać wydatki na działanie współfinansowane z funduszy strukturalnych, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1145/2003 (Dz.U. L 72, s. 66).

50 Wynika stąd, że przed wejściem w życie rozporządzeń nr 1698/2005 i 1974/2006 kwalifikowalność kosztów używanego sprzętu była przedmiotem przepisów dotyczących funduszy strukturalnych, lecz była wyłączona z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1257/1999.

51 Ponadto należy uściślić, że rozporządzenia nr 1698/2005 i 1974/2006 zostały zastąpione przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. L 347, s. 487), jak również przez rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 807/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i wprowadzające przepisy przejściowe (Dz.U. L 227, s. 1). Na podstawie uprawnienia przewidzianego w art. 45 ust. 6 rozporządzenia nr 1305/2013 Komisja uchwaliła art. 13 lit. b) rozporządzenia delegowanego nr 1305/2013, zgodnie z którym „państwa członkowskie określają w swoich programach rozwoju obszarów wiejskich warunki, na których zakup używanego sprzętu może być traktowany jako wydatki kwalifikowalne". W przeciwieństwie do art. 55 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia nr 1974/2006 te nowe zasady nie przewidywały zatem ani specjalnego systemu dla MŚP, ani kryterium „należycie uzasadnionych przypadk[ów]". Ponadto odnośnie do warunków kwalifikowalności zakupu używanego sprzętu zasady te wymagają dosłownie przyjęcia przez państwa członkowskie norm bezwzględnych w ramach „swoich programów rozwoju obszarów wiejskich".

52 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić, że ani z genezy analizowanych przepisów, ani z późniejszych przepisów nie można wywieść jakiegokolwiek wniosku jeśli chodzi o dokładny zakres art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006.

53 Wreszcie odmienne normy dotyczące funduszy strukturalnych nie mają też takiego charakteru, by mogły mieć wpływ na tę ocenę, ponieważ art. 39 rozporządzenia nr 445/2002 uściśla, iż art. 22 tego samego rozporządzenia stanowi normę szczególną w stosunku do norm – bardziej ogólnych – zawartych w rozporządzeniu nr 1685/2000, w ten sposób, że Republika Finlandii nie ma w żadnym razie podstaw, aby powoływać się na te ostatnie normy.

Wniosek odnośnie do wykładni art. 55 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1974/2006

54 Mając na uwadze całość powyższych rozważań, a w szczególności analizę literalną przedstawioną w pkt 25–37 powyżej, trzeba stwierdzić, że art. 55 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1974/2006 należy interpretować w ten sposób, iż akapit drugi uprawnia państwa członkowskie, poprzez

przyznane im w tym zakresie uprawnienia dyskrecjonalne do ustanowienia i wdrożenia specjalnego odrębnego systemu dla mikroprzedsiębiorstw, małych i średnich przedsiębiorstw, uściślając warunki, w jakich zakup używanego wyposażenia może być uznany za kwalifikujące się wydatki, bez wymogu, aby państwo członkowskie było zobowiązane do zdefiniowania szczegółowo i uprzednio, w ramach przepisów o charakterze bezwzględnym, wypadków, w jakich inwestycja odpowiada „należycie uzasadnion[emu] przypadk[owi]". To ostatnie kryterium jednak wymaga, aby państwo członkowskie przy wykonywaniu swoich uprawnień dyskrecjonalnych – albo w ramach decyzji w przedmiocie uchwalenia norm o charakterze generalnym, albo w ramach decyzji indywidualnej – przedstawiło powody uzasadniające, że ta decyzja została wydana zgodnie z kryteriami i celami właściwych przepisów wewnętrznych i przepisów Unii.

55 Zaskarżona decyzja stanowi zatem naruszenie prawa w zakresie, w jakim dokonuje błędnej wykładni art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 i stąd należy stwierdzić jej nieważność w całości, bez konieczności badania, czy ocena Komisji co do zgodności fińskich przepisów z rzeczonym artykułem jest również błędna. W tym względzie wystarczy uściślić, że Komisja ogranicza się do zakwestionowania zbyt szerokiego zakresu stosowania warunków dopuszczalności zakupu używanych urządzeń lub wyposażenia, jak również braku w dekrecie nr 632/2007 konkretnej i uprzedniej definicji „należycie uzasadnionych przypadk[ów]", co dokładnie znajduje odzwierciedlenie w jej błędnej wykładni art. 55 ust. 1 tego samego rozporządzenia.

W przedmiocie kosztów

56 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

57 Ponieważ Komisja przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Republiki Finlandii należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji 2013/763/UE z dnia 12 grudnia 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim decyzja ta wyłącza z finansowania Unii na podstawie EFRROW niektóre wydatki Republiki Finlandii w wysokości 927 827,58 EUR z uwagi na ich niezgodność z zasadami Unii.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

Prek Labucka Kreuschitz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 11 grudnia 2015 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 2

Przebieg postępowania i żądania stron 3

Co do prawa 4

Co do przedmiotu sporu 4

W przedmiocie wykładni literalnej art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 6

W przedmiocie charakteru odstępstwa akapitu drugiego 6

W przedmiocie związku między kryteriami „należycie uzasadnionych przypadków" i „warunków" dopuszczalności 7

W przedmiocie wykładni teleologicznej art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 9

W przedmiocie wykładni kontekstowej art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 10

W przedmiocie wykładni art. 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1974/2006 w świetle przepisów wcześniejszych i późniejszych 10

Wniosek odnośnie do wykładni art. 55 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1974/2006 11

W przedmiocie kosztów 12